पानियम - क्रमांक एकोणीस

महान व्यक्ती: अँटिओकस, कॉन्स्टन्टाइन, आणि शेवटचे अध्यक्ष

Jeff Pippenger
2026-03-01

दानियेल अकराव्या अध्यायातील दहाव्या ते सोळाव्या वचनांचे योग्य विभाजन करण्याची किल्ली त्या मूलभूत भविष्यवाणीविषयक अनुप्रयोगांत आढळते, ज्यांचा उपयोग तीस वर्षांहून अधिक काळापूर्वी, 1996 मध्ये, The Time of the End हे मासिक प्रकाशित झाले तेव्हा करण्यात आला होता. तीस वर्षांनंतर, प्रभुने प्रकट केले आहे की आणखी एक भविष्यवाणीविषयक संदेश औपचारिकरीत्या स्थापित केला जाणार आहे, जसा 1831 मध्ये मिलराइट संदेश औपचारिकरीत्या स्थापित करण्यात आला होता. या तीस वर्षांच्या ओमेगा इतिहासात, औपचारिकरीत्या स्थापित केला जाणारा संदेश इस्लामविषयीच्या पूर्वीच्या संदेशातील दुरुस्ती म्हणून दर्शविला आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व जोसायाह लिच करतो; तसेच बंद दाराच्या दुरुस्त संदेशाप्रमाणेही, ज्याचे प्रतिनिधित्व सॅम्युएल स्नो करतो, जो दहा कुमारींच्या दृष्टांताचे प्रतीक आहे. इस्लामविषयीचा एक संदेश, आणि ख्रिस्त आपले न्यायकार्य पूर्ण करीत असताना कृपाकालाची दारे क्रमशः बंद होत जाण्याची चेतावणी यांसह, घोषित केला जाईल. हा संदेश द्विगुणित आहे; त्यात एक आंतरिक आणि एक बाह्य रेषा आहे, आणि त्या अनुक्रमे त्या त्रिस्तरीय परीक्षाप्रक्रियेच्या पहिल्या दोन टप्प्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, जी भविष्यवाणीचे उकलन केले जाते तेव्हा नेहमी घडते, जसे 31 डिसेंबर, 2023 रोजी येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणात झाले.

अंतकाळाचा समय हे मासिक दानियेल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांत दर्शविलेल्या अमेरिकेच्या भविष्याचे मूलभूत सिंहावलोकन समाविष्ट करते; ही वचने १९८९ मध्ये, अंतकाळाच्या समयी, उघड करण्यात आली. हे मासिक तीस वर्षांपासून सार्वजनिक नोंदीत आहे, आणि तरीही कोणी हे पाहिले नाही की त्या मासिकाचा एक मुख्य विषय साम्यवाद आणि कॅथलिक प्रभावाखालील चर्चेस, विशेषतः युक्रेनमधील, यांच्यामधील धार्मिक संघर्ष हा होता. १९८९ च्या कालखंडातील तो धार्मिक संघर्ष, पुतिनच्या धार्मिक पतनाचा संदर्भ स्पष्ट करतो, जो त्यांनी दोघांनीही यरुशलेमातील मंदिरात प्रकट केलेल्या बंडखोरीत प्टोलमी आणि उज्जियाह यांच्या रूपाने दर्शविला आहे. यरुशलेमातील मंदिर हे उज्जियाहचे मंदिर होते, प्टोलमीचे मंदिर नव्हते. पुतिन आणि झेलेन्स्की हे दोघेही त्याच मंदिराचे दोन भिन्न प्रकारे अपवित्रीकरण करतात; एक इजिप्शियन म्हणून आणि एक यहूदी म्हणून.

१९८९ मध्ये दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध संघर्ष करीत असलेली मंडळी म्हणजे कॅथोलिक मंडळी होती. आणि तसे नसावे तरी का? फ्रान्सच्या नास्तिकतेने १७९८ मध्ये उत्तरेच्या राजाला प्राणघातक घाव दिला, तर मग विशेषतः युक्रेनमध्ये कॅथोलिक मंडळीवर नास्तिकतेने दीर्घकाळ चालविलेल्या छळाचा पोपसत्तेने प्रतिशोध घेऊ नये असे का मानावे? अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, युक्रेनविषयीची ही स्पष्ट साक्ष १९९६ मधील एका प्रकाशनातून आली होती, जे १९८९ च्या इतिहासाविषयी लौकिक इतिहासकारांचा दाखला देत होते. आता प्रभु चाळीसाव्या वचनातील गुप्त इतिहासाचे उलगडणे करीत असताना, त्यांनी राफियाच्या लढाईचा व तिच्या परिणामांचा भविष्यसूचक आणि ऐतिहासिक संदर्भ प्रदान करण्यासाठी दोन ऑर्थोडॉक्स मंडळ्यांतील संघर्षाकडे निर्देश केला आहे, आणि तीस वर्षांपूर्वी प्रकाशित झालेल्या The Time of the End मासिकात त्यांनी आवश्यक अंतर्दृष्टी आधीच समाविष्ट केली होती.

नेपोलियनचा पतन लेनिन, स्टॅलिन आणि सोव्हिएत युनियनच्या व्यवस्थेच्या क्रमिक पतनाशी सुसंगत आहे. जेव्हा भविष्यवाणीतील दक्षिणी राज्याने आपली राजधानी रशियात हलविली, तेव्हा १९१७ मध्ये दोन मोठ्या क्रांती घडल्या. पहिली ती, जिला रशियन क्रांती असे म्हटले जाते, जेव्हा झारला पदच्युत करण्यात आले; आणि त्यानंतर त्याच वर्षी बोल्शेविक क्रांती झाली, ज्यामुळे १९१७ ते १९२२ पर्यंतच्या गृहयुद्धास सुरुवात झाली. १९२२ मध्ये सोव्हिएत युनियनची स्थापना झाली.

आध्यात्मिक दक्षिणेचा राजा म्हणून रशियाची सुरुवात ही दोन टप्प्यांची क्रांती दर्शवत होती, जिने प्रथम गृहयुद्धास, आणि नंतर देशांच्या एका महासंघाच्या निर्मितीस जन्म दिला. सोव्हिएत संघाचे पतनही दोन टप्प्यांत झाले; त्याची सुरुवात 9 नोव्हेंबर, 1989 रोजी बर्लिनची भिंत पाडण्यातून झाली, आणि त्यानंतर 31 डिसेंबर, 1991 रोजी सोव्हिएत संघाचे विघटन झाले. दक्षिणेचा राजा म्हणून रशियाचा शेवटचा शासक, व्लादिमीर पुतीन, याचा पूर्वप्रतिरूप रशियाचा पहिला शासक—व्लादिमीर लेनिन—याच्यामध्ये दिसून येतो.

व्लादिमीर याचा अर्थ “एक महान नेता” असा होतो आणि पुतिन याचा अर्थ “मार्ग” असा होतो. लेनिन याचा अर्थ “एक महान नदी” असा होतो; परंतु व्लादिमीर लेनिनने आपले खरे नाव, जे व्लादिमीर इल्यीच उल्यानोव होते, लपविण्यासाठी लेनिन हे नाव निवडले. इल्यीच याचा अर्थ “एलियाचा पुत्र” असा होतो, आणि उल्यानोव याचा अर्थ “एलियाचा तरुण पुत्र” असा होतो.

इ. स. पू. २१७ मधील राफिया युद्धाने इतिहासात दर्शविलेल्या मार्गावरील महान रशियन नेता, रशियाच्या पहिल्या नेत्याद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आला होता; तो व्लादिमीर लेनिन म्हणून महान नदीचा महान नेता होता, परंतु त्याने आपले नाव लपविले. नाव हे स्वभावाचे प्रतीक आहे, आणि व्लादिमीरने आपली दोन नावे लपविणे हे अशा स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करते की ज्याने “देव म्हणजे यहोवा आहे” असा अर्थ असलेल्या एलियाने प्रतिनिधित्व केलेल्या स्वभावापेक्षा राजकीय विचारांच्या महान नदीची निवड केली. नास्तिकतेचे मूळ देवाचा इन्कार करणे हे आहे, आणि नास्तिकता ही दक्षिणेच्या राजाची एक प्रमुख वैशिष्ट्यपूर्ण खूण आहे. लेनिनच्या दुसऱ्या व तिसऱ्या दिलेल्या नावांमध्ये एलिया आणि त्याचा पुत्र यांवर भर दिला आहे, आणि दक्षिणेचा राजा म्हणून रशियाचा अंत प्टोलेमी चौथा याच्याद्वारे दर्शविला आहे, जो राफिया युद्धात विजयी झाला होता; परंतु जेव्हा इ. स. पू. २०० मध्ये पॅनियमच्या युद्धात अँटिओकस पुन्हा परतला, तेव्हा प्टोलेमीचा पाच वर्षांचा पुत्र राज्य करीत होता. लेनिनची दोन मूळ नावे एलिया आणि त्याच्या पुत्राची ओळख करून देतात, आणि प्टोलेमी व त्याचा पुत्र यांच्याशी सुसंगत ठरतात. एलिया आणि त्याच्या संततीला दिलेला संदेश उत्तरकाळी, “परमेश्वराच्या महान व भयंकर दिवसाच्या” अगदी आधी येतो; आणि राफिया व पॅनियम ही युद्धेदेखील त्याच ठिकाणी स्थित आहेत.

> पाहा, परमेश्वराच्या महान व भयावह दिवसाच्या येण्यापूर्वी मी तुमच्याकडे एलियाह संदेष्ट्याला पाठवीन; आणि मी येऊन पृथ्वीला शापाने प्रहार करू नये म्हणून तो पित्यांची अंतःकरणे पुत्रांकडे, आणि पुत्रांची अंतःकरणे त्यांच्या पित्यांकडे वळवील. मलाखी 4:5, 6.

दानियेल अकराच्या अकराव्या वचनात उज्जिया आणि टॉलेमी यांची साक्ष एकरूप होते, आणि उज्जिया त्याच्या बंडखोरीनंतर व कुष्ठरोगानंतर अकरा वर्षे जगला; तर टॉलेमीने एकूण सतरा वर्षे राज्य केले, जीच तीच वर्षसंख्या आहे जी अकराव्या वचनातील आणि पंधराव्या वचनातील लढायांमधील अंतरात येते. इ.स.पू. ४५७ मध्ये आरंभ झालेली २५० वर्षांची भविष्यवाणी, त्या दोन लढायांच्या मध्यभागी, इ.स.पू. २०७ मध्ये समाप्त झाली; म्हणजे राफियानंतर दहा वर्षांनी आणि पॅनियमपूर्वी सात वर्षांनी. टॉलेमी चतुर्थ याचे राज्य इ.स.पू. २२१ मध्ये सुरू झाले, आणि तो इ.स.पू. २०४ मध्ये मरण पावला, म्हणून टॉलेमीची ती सतरा वर्षे राफिया ते पॅनियम या सतरा वर्षांच्या त्याच रेषेवर नाहीत. तसेच, नीरोपासून इ.स. ६४ मध्ये आरंभ होऊन इ.स. ३१३ मध्ये समाप्त होणाऱ्या २५० वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीने दर्शविलेली तीच सतरा वर्षेही ती नाहीत. इ.स. ३१३ पासून इ.स. ३२१ मधील पहिल्या रविवार कायद्यापर्यंत आठ वर्षे आहेत, आणि नऊ वर्षांनी, इ.स. ३३० मध्ये, कॉन्स्टन्टाईनने राज्य पूर्व आणि पश्चिम असे विभागले.

अतिशय निकट भविष्यात पुतिन आणि रशिया युक्रेनचा पराभव करतील, आणि बाराव्या वचनाद्वारे दर्शविलेल्या इतिहासात प्टोलेमी आणि उज्जियाच्या पावलांची पुनरावृत्ती होऊ लागेल. हे दोन बायबलमधील साक्षीदार पुतिनसाठी अंतिम संकट हे चर्च आणि राज्य यांच्या संकटाच्या संदर्भात स्थापित करतात. त्यांचा बंड जेरुसलेममधील मंदिरात प्रकट झाला; अशा रीतीने उज्जियाचे मंदिर आणि धर्म हे भविष्यवाणीतील संदर्भबिंदू म्हणून ओळखले जातात.

झेलेन्स्की, ज्याचा अर्थ “हिरवा” असा होतो, हा युरोपियन युनियन आणि युनायटेड नेशन्समधील वैश्विकतावादी नोकरशहांचा एक बाहुला आहे; त्यांच्या वैश्विकतावादी कार्यक्रमाचे समर्पक प्रतिनिधित्व पृथ्वीमातेची उपासना

करणाऱ्या हिरव्या राजकीय चळवळीने केलेले आहे. झेलेन्स्की हा अभिनेता होता, हे उचितच आहे, कारण तो स्पष्टपणे इतर शक्तींचा प्रतिनिधी आहे, आणि त्याच्या नावाचा “हिरवा” हा अर्थ मानवी इतिहासाच्या बुद्धिबळफळीवरील त्याच्या हालचालींना मार्गदर्शन करणाऱ्या राजकीय तत्त्वज्ञानाची ओळख करून देतो. झेलेन्स्कीसाठी ‘शह-मात’ अगदी जवळ आली आहे.

या अंतिम इतिहासात उज्जीयाह आणि प्टोलेमी यांचा बंड पुन्हा एकदा प्रत्यक्ष घडवून आणला जाईल; परंतु प्टोलेमी (पुतिन) पानियमच्या युद्धाच्या चार वर्षे आधी मरण पावला, आणि दक्षिणेच्या राजाचा शेवटचा शासक हा पाच वर्षांच्या बालकाद्वारे दर्शविला जातो, ज्याचे कारभार भ्रष्ट आणि अकार्यक्षम अशा राज्यप्रतिनिधींच्या मालिकेकडून चालविले जात आहेत.

इ.स.पू. 204 मध्ये (त्याच्या पित्याच्या रहस्यमय मृत्यूनंतर) प्टोलमी पाचवा गादीवर आरूढ झाला तेव्हा तो केवळ सुमारे 5–6 वर्षांचा होता, आणि त्याच्या कारकिर्दीत अयोग्य किंवा भ्रष्ट संरक्षक-शासनांच्या मालिकेमुळे प्टोलमीक राज्य लकवाग्रस्त झाले होते. प्रारंभीचे संरक्षक-शासन इ.स.पू. 204–202 दरम्यान होते, प्टोलमी चौथ्याचा मृत्यू गुप्त ठेवण्यात आल्यानंतर आणि त्याची माता Arsinoe III हिची हत्या करण्यात आल्यानंतर. दरबारातील लाडके Sosibius, जो प्टोलमी चौथ्याच्या कारकीर्दीत दीर्घकाळ मंत्री होता, आणि Agathocles, जो प्टोलमी चौथ्याची उपपत्नी Agathoclea हिचा भाऊ होता, यांनी स्वतःला संरक्षक-शासक घोषित केले. त्यांनी स्वतःला पालक नेमणारी एक वसीयत बनावट तयार केली किंवा सादर केली, अल्पवयीन राजाला Agathoclea आणि तिच्या कुटुंबाच्या देखरेखीखाली ठेवले, आणि संभाव्य प्रतिस्पर्ध्यांचा सफाया केला. आरंभीच्या प्रशासनाचा बराचसा कारभार Sosibius याने हाताळला.

इ.स.पू. २०२ च्या सुमारास एक बदल घडून आला, जेव्हा आगाथोक्लीज हा प्रमुख राज्यप्रतिनिधी बनला; परंतु त्याच्या उच्छृंखल आचरणामुळे व कुशासनामुळे तो सर्वत्र तिरस्कृत झाला होता. अलेक्झांड्रिया येथे झालेल्या लोकउठावामुळे जमावाने त्याला निर्दयपणे ठेचून ठार मारले, आणि बालराजाने त्यास नाममात्र मान्यता दिली. त्यानंतरचे राज्यप्रतिनिधी म्हणजे पेलुसियमचा राज्यपाल ट्लेपोलेमस, आणि मग अरिस्टोमेनेस. इ.स.पू. २०० मधील पॅनियमच्या युद्धाच्या वेळी, राज्य अशा फेरपालट होत राहणाऱ्या राज्यप्रतिनिधींच्या व दरबारी सल्लागारांच्या मालिकेखाली होते.

पानियमच्या युद्धात प्टोलेमीक सैन्याचे प्रत्यक्ष रणांगणावरील नेतृत्व स्वतः प्टोलेमी V ने नव्हे, तर संरक्षक-राज्यकारभाराखाली नियुक्त करण्यात आलेल्या ऐटोलियाचा सेनापती स्कोपस या भाडोत्री सेनानायकाने केले होते. त्या तरुण राजाकडे खरे नियंत्रण नव्हते—निर्णयप्रक्रिया, लष्करी धोरण, आणि राज्याची एकूण दुबळेपणा हे सर्व संरक्षक-शासकांच्या पक्षाघातासमान निष्क्रियतेतून, अंतर्गत बंडांतून (जसे की स्थानिक इजिप्शियन उठाव), आणि राजदरबारी कारस्थानांतून उद्भवले होते. या अस्थिरतेमुळे अँटिओकस III द ग्रेट याला पानियम येथे स्कोपसचा निर्णायक पराभव करता आला, आणि त्याने कोएले-सिरिया, ज्यात यहूदियाचाही समावेश होता, प्टोलेमीक नियंत्रणापासून कायमचे हस्तगत केले.

इतिहासकार टॉलेमी चतुर्थाचा मृत्यू विषप्रयोगाने झाला असण्याची शक्यता चर्चित करतात; अशीच ऐतिहासिक अटकळ व्लादिमीर लेनिन, जोसेफ स्टालिन, तसेच दक्षिणेची राणी क्लिओपात्रा यांच्या संबंधीही व्यक्त केली जाते. युक्रेनियन युद्धात पुतिन विजय मिळवितो, परंतु त्याच्या पतनाची सुरुवात त्या नियंत्रक नातेसंबंधाची अंमलबजावणी करण्याच्या त्याच्या इच्छेने होते, जो पूर्वी सोव्हिएत युनियनचा युक्रेनियन चर्चशी होता, आणि जो १९८९ मध्ये दूर करण्यात आला, तेव्हा तो दक्षिणेच्या राजावर उत्तरेच्या राजाच्या विजयाचे प्रतीक होता.

युक्रेन हे पूर्व स्लाविक ऑर्थोडॉक्सीचे पाळणाघर आहे. व्लादिमिर द ग्रेट यांचा बाप्तिस्मा इ.स. ९८८ मध्ये कीव येथे झाला. कॉन्स्टँटिनोपलच्या पतनानंतर मॉस्कोने पुढे “तिसरे रोम” ही पदवी स्वतःकडे असल्याचा दावा केला आणि स्वतःला सर्व रशियन भूमींचा, त्यात युक्रेनलाही आपल्या “कॅनॉनिकल प्रदेश” म्हणून समाविष्ट करून, विधिसंगत उत्तराधिकारी व आध्यात्मिक संरक्षक म्हणून स्थापित केले.

मॉस्को पॅट्रिआर्केटने “एकच लोक, एकच श्रद्धा” या घोषवाक्याच्या आधारे युक्रेनला नेहमीच रशियापासून आध्यात्मिकदृष्ट्या अविभाज्य मानले आहे; हीच ती वाक्यरचना आहे जी स्वतः पुतिन यांनीही वारंवार वापरलेली आहे. युक्रेन, विशेषतः 2014/2022 नंतर, मॉस्कोच्या देखरेखीला खऱ्या आध्यात्मिक मातृत्वापेक्षा वसाहतवादी आणि साम्राज्यवादी प्रभुत्व म्हणून अधिकाधिक पाहू लागले आहे. फेब्रुवारी 2026 पर्यंत, तेथे परस्पर स्पर्धात्मक अशा दोन ऑर्थोडॉक्स रचना आहेत. त्यापैकी एक म्हणजे युक्रेनची ऑर्थोडॉक्स चर्च; ती 2019 पासून कॉन्स्टँटिनोपलचे सार्वत्रिक पॅट्रिआर्क बार्थोलोम्यू यांच्यापासून स्वतंत्र आहे. कीवमध्ये युक्रेनची ऑर्थोडॉक्स चर्च हीच खऱ्या अर्थाने राष्ट्रीय चर्च मानली जाते.

वाचक सावधान असो: युक्रेनची ऑर्थोडॉक्स चर्च ही युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चपेक्षा वेगळी चर्च आहे. युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्च ही रशियाच्या ऑर्थोडॉक्स चर्चशी जोडलेली आहे, आणि याच कारणास्तव झेलेन्स्की तिच्यावर हल्ले करीत आला आहे. व्हॅटिकन झेलेन्स्कीचे आधीच सुरू झालेले हे हल्ले विरोधात आहे, परंतु बाराव्या वचनातील पुतिनचे बंड राफिया येथील त्याच्या विजयानंतर येते, आणि ते अद्याप भविष्यकाळात आहे.

युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चचा ऐतिहासिकदृष्ट्या मॉस्कोतील संस्थेशी संबंध होता. २०२२ च्या आक्रमणानंतर, युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चने मे २०२२ मध्ये पूर्ण स्वायत्तता घोषित केली; तथापि, युक्रेनियन राज्याच्या चौकशांनी (DESS) वारंवार असा युक्तिवाद केला आहे की ते अद्याप कॅनॉनिकरीत्या व कायदेशीररीत्या मॉस्कोशी संलग्नच आहे. युक्रेनने ऑगस्ट २०२४ मध्ये (झेलेन्स्की यांनी स्वाक्षरी केलेला) असा कायदा संमत केला की, रशियन ऑर्थोडॉक्स चर्चशी (“आक्रमक राज्य”) संबंधित असलेल्या कोणत्याही धार्मिक संस्थेवर बंदी असेल. युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चला आपले संबंध पूर्णपणे तोडण्याचा आदेश देण्यात आला आहे; अन्यथा, न्यायालयाच्या आदेशाने त्याच्या कीव महानगरप्रांताचे विसर्जन करण्यात येईल. २०२५ च्या उत्तरार्धात आणि २०२६ च्या पूर्वार्धात, युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चसंदर्भात सुरू असलेल्या छापेमाऱ्या, परगण्यांचे युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चकडे हस्तांतरण (२०२२ पासून १,३०० हून अधिक), न्यायालयीन खटले, आणि धार्मिक स्वातंत्र्याबाबत चिंता व्यक्त करणारे संयुक्त राष्ट्रांचे तज्ज्ञ इशारे हे सर्व अद्याप सुरू आहेत.

व्हॅटिकनने युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चचे कोणतेही बळजबरीने विसर्जन करण्यास सार्वजनिकरीत्या विरोध केला आहे. रशिया आणि पुतिन हे प्रकरण प्रमाणित ऑर्थोडॉक्सीवरील सरळ छळ म्हणून मांडतात आणि कोणत्याही शांतता वाटाघाटींमध्ये “रशियन ऑर्थोडॉक्स चर्चेस” यांच्या संरक्षणाची स्पष्ट मागणी त्यांनी केली आहे. रशियन प्रचारयंत्रणा युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्स चर्चला आणि तिच्यावर युक्रेनियन राज्याकडून होणाऱ्या हल्ल्यांना सातत्याने “नाझीवाद” असे संबोधते आणि त्यांच्या “डिनाझिफिकेशन” या समर्थनार्थ मांडल्या जाणाऱ्या कारणमीमांसेचा एक भाग म्हणून त्यांची सांगड घालते.

पुतिन धृष्टपणे “मंदिरात प्रवेश करील” आणि संपूर्ण युक्रेनियन चर्चरचनेला पुन्हा मॉस्कोच्या अधीन करण्याच्या प्रयत्नात युक्रेनियन ऑर्थोडॉक्सीवरील पूर्ण आध्यात्मिक प्रभुत्वाचा दावा करील, तसेच रशियन ऑर्थोडॉक्स जगाचा योग्य आध्यात्मिक प्रमुख म्हणून स्वतःची मान्यता मागणी करील.

हे टॉलेमीने परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला त्यास नेमके समांतर आहे, तर उज्जिया म्हणजे धूप अर्पण करण्याचा प्रयत्न करणारा झेलेन्स्की होय. टॉलेमीचे बंड परमपवित्र स्थानी होते, आणि उज्जियाचे पवित्र स्थानी होते. “सीमारेषेवरील” विजयामुळे उन्मत्त झालेला, नाझीवादाच्या प्रतिनिधी-सत्तेचा अंत करणारा, आणि मग केवळ धर्माच्या क्षेत्रालाच संबंधित असलेल्या स्थानी अतिक्रमण करणारा एक दक्षिणेकडील राजा. मग एक आकस्मिक, दैवी व्यवस्थेने घडविलेला नम्रपणा येईल, आणि पुतिन रंगमंचावरून नाहीसा होईल (जसे टॉलेमी चतुर्थ इ.स.पू. २०४ मध्ये मरण पावला). ‘दुर्बळ-उत्तराधिकारी अवस्थे’च्या सत्ताशून्यतेनंतर, उत्तरेकडील राजा अधिक सामर्थ्याने परत येतो आणि १५ व्या वचनातील पानियमच्या आधुनिक लढाईत विजय मिळवितो.

सतरा

राफिया आणि पानियम यांच्या लढाया ज्या इतिहासात ओळीन् ओळी एकमेकांत एकरूप होतात, त्या इतिहासात सतरा वर्षे तीन वेळा आढळतात. मिलानच्या जाहीरनाम्यापासून, ज्या वेळी विवाहाद्वारे साम्राज्याच्या पूर्व आणि पश्चिम सिंहासनांना एकत्र आणण्यात आले, ते राज्य विभागले गेले आणि इ.स. 330 मध्ये घटस्फोटित झाले, तोपर्यंतची सतरा वर्षे. आरंभ आणि समाप्ती अशी ही सतरा वर्षे आणखी दोन परस्परसंबंधित भविष्यवाणी-संबंधी कालखंडांची वाटचिन्हे आहेत. इ.स. 64 मध्ये नीरोपासून आरंभ होणारा छळाचा एक कालखंड चिन्हांकित केला आहे, जो कॉन्स्टंटाईन द ग्रेटच्या इतिहासात समाप्त झाला. नीरोच्या छळाच्या कालखंडापासून कॉन्स्टंटाईनद्वारे दर्शविलेल्या तडजोडीकडे होणारे संक्रमण, स्मुर्ना मंडळीकडून पर्गामोस मंडळीपर्यंतच्या संक्रमणाची ओळख करून देते. इ.स. 313 आणि मिलानचा जाहीरनामा हे स्मुर्ना मंडळीचा अंत दर्शवितात, आणि त्या सतरा वर्षांच्या कालखंडाचा शेवट इ.स. 330 हे वर्ष आहे, जे दानियेल 11:24 मधील तीनशे साठ वर्षांच्या भविष्यवाणीची पूर्ती होते.

> तो शांततेने प्रांतातील सर्वात सुपीक स्थळीही प्रवेश करील; आणि जे त्याच्या पित्यांनी केले नाही, किंवा त्याच्या पितरांनीही केले नाही, ते तो करील; तो त्यांच्यामध्ये लूट, मालमत्ता आणि संपत्ती वाटून टाकील; होय, तो काही काळाकरिता आपल्या युक्त्या दुर्गम किल्ल्यांविरुद्ध आखील. दानियेल 11:24.

इ.स. 313 आणि मिलानच्या जाहीरनाम्यापासूनची सतरा वर्षे एका भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीने आरंभ होतात आणि दुसऱ्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीवर समाप्त होतात. प्रारंभ चिन्हांकित करणारी पहिली भविष्यवाणीची परिपूर्ती, स्मुर्ना मंडळीपासून पर्गमुस मंडळीपर्यंतच्या संक्रमणास ओळख देते; आणि त्या सतरा वर्षांच्या समाप्तीस चिन्हांकित करणारी भविष्यवाणी, रोमचे पूर्व रोम आणि पश्चिम रोम अशा विभागणीत ओळख करून देते. ही सतरा वर्षे कोणत्याही विशिष्ट सतरा-वर्षीय जाहीरनाम्याद्वारे नव्हे, तर भविष्यसूचक इतिहासाद्वारे ओळखली जातात. 360 वर्षांच्या कालभविष्यवाणीच्या परिपूर्तीच्या वेळी दुसऱ्या मंडळीचे तिसऱ्या मंडळीपासून झालेले विभाजनाचे अल्फा, साम्राज्याच्या पूर्व आणि पश्चिम अशा विभागणीशी संरेखित झाले. त्या दोन भविष्यवाण्या सतरा वर्षांचा एक कालखंड स्थापित करतात, आणि सतरा हा ग्राह्य भविष्यसूचक प्रतीक असल्यास, दोन किंवा तीन साक्षींच्या साक्षीवर आधारित हा एक वैध भविष्यसूचक कालखंड आहे, असे त्या कालखंडाला स्थापित केले गेले पाहिजे.

ते साक्षी आणखी एका २५० वर्षांच्या कालखंडात अस्तित्वात आहेत, जो इ.स.पूर्व ४५७ मध्ये सुरू झाला. त्या दिवशी दानियेल ८:१४ मधील २,३०० वर्षांची भविष्यवाणी सुरू झाली. इ.स.पूर्व ४५७ हा एक भविष्यसूचक प्रारंभबिंदू असून एक स्थिरस्थापित भविष्यसूचक मार्गचिन्ह आहे. तेथून २५० वर्षे भविष्यकाळात वाढविल्यास आपण इ.स.पूर्व २०७ पर्यंत पोहोचता, जो राफिया व पानियमच्या युद्धांमधील इतिहासाचा काळ आहे. राफियाचे युद्ध आणि पानियमचे युद्ध यांना वेगळे करता येत नाही, कारण ती दोन्ही युद्धे अँटिओकस द ग्रेट यानेच लढली. इ.स.पूर्व २१७ मधील राफियाच्या युद्धापासून इ.स.पूर्व २०० मधील पानियमच्या युद्धापर्यंत सतरा वर्षे आहेत. २,३०० वर्षांची भविष्यवाणी प्रारंभी व्यवस्थाविषयक बदल दर्शविते, जेव्हा तिसऱ्या फर्मानाने यहूदाच्या राष्ट्रीय सार्वभौमत्वाची पुनर्स्थापना केली; आणि शेवटीही व्यवस्थाविषयक बदल झाला, जेव्हा ख्रिस्त पवित्र स्थानातून परमपवित्र स्थानात गेला. इ.स.पूर्व २०७ हा यहूदियावरील इजिप्शियन सत्तेच्या व्यवस्थेतील बदलाचे प्रतिनिधित्व करतो, म्हणजे रमणीय देशावरील राज्याच्या सेल्यूसिड व्यवस्थेकडे झालेला संक्रमण. रमणीय देशावरील सेल्यूसिड नियंत्रणाच्या व्यवस्थेमुळे इ.स.पूर्व १६७ मध्ये मक्काबी बंड उद्भवले.

नेरोचा २५० वर्षांचा कालखंड कॉन्स्टन्टाईन दि GREAT याच्या इतिहासावर येऊन समाप्त होतो, आणि दोन लढायांदरम्यान पूर्ण होणारा २५० वर्षांचा कालखंड अँटिओकस दि GREAT याचा इतिहास आहे. राफिया येथील लढाईत प्टॉलेमी चतुर्थाने अँटिओकस दि GREAT याचा पराभव केला, आणि प्टॉलेमीने सतर वर्षे राज्य केले. दोन्ही २५० वर्षांच्या कालखंडांत सतर वर्षांचा एक वेगळा कालावधी अंतर्भूत आहे. दोन्हींचा शेवट अशा एका शासकाच्या इतिहासात होतो, जो GREAT म्हणून ओळखला जातो. दोन्ही २५० वर्षांचे कालखंड एका स्थापित भविष्यवाणीपर waymark पासून सुरू होतात आणि दोन्हींचा शेवटही एका स्थापित भविष्यवाणीपर waymark वर होतो.

संयुक्त राज्यांची सुरुवात ४ जुलै, १७७६ रोजी झाली, आणि त्यानंतर २५० वर्षांनी ४ जुलै, २०२६ ही तारीख येते, ज्या दिवशी अमेरिकेला “महान” बनविण्याचा प्रयत्न करणारा म्हणून ओळखला जाणारा डोनाल्ड ट्रम्प त्या २५० वर्षांचा उत्सव साजरा करणार आहे. इ. स. २०२६, इ. स. पू. ४५७ पासूनच्या २५० वर्षांप्रमाणेच, राफिया आणि पानियम यांच्या आधुनिक युद्धांच्या इतिहासाच्या मध्यभागी समाप्त होते, ज्यांना युक्रेनियन युद्ध आणि तिसरे जागतिक युद्ध म्हणून ओळखले जाते. दक्षिणेकडील राजाची सत्ता, पहिल्या रविवार कायद्याचा कालखंड, आणि राफिया येथील युद्धापासून पानियमपर्यंतचा कालखंड—हे सतराच्या तीन कालखंडांचे निर्देश करतात, जे सर्व एकाच भविष्यवाणीच्या इतिहासाशी संबंधित आहेत. २५० वर्षांचे हे तीन कालखंड सर्व एकाच भविष्यवाणीच्या इतिहासांमध्ये एकत्र येतात. २५० वर्षांचे हे तीन कालखंड भविष्यवाणीच्या सत्याच्या तीन रेषा स्थापित करतात, ज्यांचा इतिहास डोनाल्ड ट्रम्पशी संबंधित आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व कधी कॉन्स्टन्टाईन द ग्रेट, तर कधी अँटिओकस द ग्रेट म्हणून केलेले आहे.

२५० वर्षांच्या तीन रेषा उत्तरकाळाच्या तीन भिन्न, परंतु परस्परपूरक, दृष्टांत प्रदान करतात. नीरोची रेषा तडजोडीच्या सतरा वर्षांच्या इतिहासाची ओळख करून देते, जो पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीच्या भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्यांशी अत्यंत अचूकरीत्या सुसंगत बोलतो.

> “प्रभूने मला स्पष्टपणे दाखविले आहे की, कृपेचा काळ संपण्यापूर्वी पशूची प्रतिमा स्थापन केली जाईल; कारण देवाच्या लोकांसाठी तीच महान कसोटी ठरणार आहे, ज्याद्वारे त्यांचे अनंतकाळचे भविष्य ठरविले जाईल. तुमची भूमिका ही विसंगतींच्या अशा गोंधळाने भरलेली आहे की, फार थोडेच लोक फसविले जातील.
>
> “प्रकटीकरण १३ मध्ये हा विषय स्पष्टपणे मांडलेला आहे; [प्रकटीकरण १३:११–१७, उद्धृत].”
>
> “ही ती कसोटी आहे जी देवाच्या लोकांना मुद्रांकित होण्यापूर्वी अनुभवावी लागेल. जे सर्व त्याच्या नियमाचे पालन करून, आणि खोट्या सब्बाथचा स्वीकार करण्यास नकार देऊन, देवाप्रती आपली निष्ठा सिद्ध करतात, ते प्रभु देव यहोवा यांच्या ध्वजाखाली उभे राहतील, आणि त्यांना जिवंत देवाची मुद्रा प्राप्त होईल. जे स्वर्गीय उगमाच्या सत्याचा त्याग करतात आणि रविवारच्या सब्बाथचा स्वीकार करतात, त्यांना पशूची खूण प्राप्त होईल.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

पशूची प्रतिमा म्हणजे चर्च आणि राज्य यांचे एकत्रीकरण होय, ज्यामध्ये त्या संबंधावर चर्चचे नियंत्रण असते. कॉन्स्टन्टाईनने मूर्तिपूजकतेला ख्रिस्ती धर्माबरोबर एकत्र आणण्याचा केलेला तडजोडीचा प्रयत्न हा उत्तरकाळातील तडजोडीचे पारंपरिक उदाहरण आहे.

> “संयुक्त संस्थानांमध्ये सध्या चालू असलेल्या त्या हालचालींमध्ये, ज्यांचा उद्देश चर्चच्या संस्था व आचारांना राज्याचा पाठिंबा मिळवून देणे हा आहे, प्रोटेस्टंट लोक पापिस्टांच्या पावलांवर पाऊल ठेवून चालले आहेत. इतकेच नव्हे, तर ते प्रोटेस्टंट अमेरिकेत पोपसत्तेला जुन्या जगात गमावलेले प्रभुत्व पुन्हा मिळवून देण्यासाठी दार उघडत आहेत. आणि या हालचालीला अधिक महत्त्व प्राप्त करून देणारी गोष्ट म्हणजे, मनात धरलेला प्रमुख उद्देश म्हणजे रविवारीच्या पालनाची सक्ती करणे हा आहे—एक असा प्रघात, ज्याचा उगम रोममध्ये झाला, आणि ज्यास ती स्वतःच्या अधिकाराचे चिन्ह असल्याचा दावा करते. ही पोपसत्तेचीच वृत्ती आहे—जगातील प्रथांशी अनुरूप होण्याची वृत्ती, देवाच्या आज्ञांपेक्षा मानवी परंपरांना अधिक मान देण्याची वृत्ती—जी प्रोटेस्टंट चर्चांमध्ये सर्वत्र शिरत आहे, आणि त्यांना रविवारीच्या उन्नतीकरणाचे तेच कार्य करण्यास प्रवृत्त करीत आहे, जे त्यांच्या आधी पोपसत्तेने केले आहे.”
>
> “वाचकाला जर लवकरच उद्भवणाऱ्या संघर्षात वापरल्या जाणाऱ्या साधनसामग्रीचे आकलन करावयाचे असेल, तर त्याने फक्त भूतकाळातील युगांत त्याच उद्दिष्टासाठी रोमने कोणत्या उपायांचा अवलंब केला याची नोंद शोधून पाहावी. जर त्याला जाणून घ्यावयाचे असेल की पापमतवादी आणि प्रोटेस्टंट एकत्र येऊन त्यांच्या सिद्धांतांना नाकारणाऱ्यांशी कसे वागतील, तर त्याने शब्बाथ आणि त्याचे समर्थक यांच्याविषयी रोमने प्रकट केलेला आत्मा पाहावा.

> “राजाज्ञा, सार्वत्रिक परिषदा, आणि लौकिक सत्तेच्या आधाराने टिकवून ठेवलेल्या चर्चच्या अध्यादेश—या त्या पायऱ्या होत ज्यांद्वारे त्या मूर्तिपूजक सणाला ख्रिस्ती जगतात मानाचे स्थान प्राप्त झाले. रविवारी पालन सक्तीने लागू करणारे पहिले सार्वजनिक पाऊल म्हणजे कॉन्स्टंटाईनने जाहीर केलेला कायदा होय. (इ.स. 321) या हुकुमनाम्याने नगरांतील लोकांनी ‘सूर्याच्या पूज्य दिवशी’ विश्रांती घ्यावी, अशी अपेक्षा केली; परंतु खेड्यातील लोकांना आपले कृषिकर्म सुरू ठेवण्याची परवानगी दिली. प्रत्यक्षात तो एक मूर्तिपूजक कायदाच होता, तरीही ख्रिस्ती धर्माचा नाममात्र स्वीकार केल्यानंतर सम्राटाने तो अंमलात आणला.” The Great Controversy, 574.

रविवाराच्या कायद्यापर्यंत नेणारी, आणि पुन्हा एकदा रविवाराच्या कायद्यापर्यंत नेणार असलेली तडजोडीची प्रगती, इ.स. ३१३ ते ३३० या सतरा वर्षांच्या कालखंडाद्वारे दर्शविली जाते, ज्यामध्ये इ.स. ३२१ मधील पहिला रविवाराचा कायदा हा त्या इतिहासाचा मध्यबिंदू आहे. आरंभी पूर्व आणि पश्चिम यांचा विवाह होता, आणि शेवटी पूर्व आणि पश्चिम यांचा घटस्फोट झाला. पहिला रविवाराचा कायदा हा बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करणारा मधला मार्गचिन्ह आहे, जसे की हिब्रू वर्णमालेतील तेरावे अक्षर, ज्याच्या आधी पहिले अक्षर आणि ज्याच्या नंतर वर्णमालेतील बाविसावे व अंतिम अक्षर येते, ते मिळून हिब्रू भाषेतील “सत्य” हा शब्द तयार होतो. आरंभीचा विवाह आणि शेवटचा घटस्फोट हे अल्फा अक्षर ओमेगा अक्षराशी सुसंगत असल्याचे दर्शवितात. निरोपासून आरंभ झालेल्या २५० वर्षांच्या कालखंडावर ख्रिस्ताची छाप आहे, आणि तो उत्तरकालीन दिवसांतील वर्तमान सत्याच्या एका विषयाविषयी बोलतो.

इ.स.पू. ४५७ पासून आरंभ होणारा २५० वर्षांचा कालखंड, राफिया ते पॅनियम या सतरा वर्षांच्या कालावधीत उभ्या असलेल्या Antiochus the Great याने प्रतिनिधित्व केलेल्या राज्यकारभारावर भर देतो. आपण त्यास राज्यकारभार म्हणून समजतो, कारण इ.स.पू. ४५७ मध्ये २,३०० वर्षांची एक भविष्यवाणीही आरंभ झाली. ही २,३०० वर्षे ही भविष्यवाणीची अंतर्गत रेषा आहे, जी देवाच्या तारणकार्याविषयी बोलते, आणि जी चर्चकारभाराच्या प्रतीकाशी सुसंगत ठरते. Nero पासून आरंभ झालेल्या २५० वर्षांच्या कालखंडापेक्षा भिन्न रीतीने, इ.स.पू. ४५७ मध्ये सुरू होणारा कालखंड अमेरिकेला आणि नंतर जगाला महान करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या शेवटच्या अमेरिकन राष्ट्राध्यक्षाच्या राजकीय भूमिकेला उद्देशून आहे, कारण तो हजार वर्षांच्या शांततेच्या सुवर्णयुगाविषयीच्या चुकीच्या कॅथलिक संकल्पनेचा प्रसार करीत आहे.

संयुक्त संस्थानांची २५० वर्षे—जे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशू आहे—ही बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या समाप्तीची ओळख करून देतात; आणि ती समाप्ती जिथे प्रारंभ झाला तिथेच, युद्धाच्या मध्यभागी, होते. इतिहासातील विजेतेच जतन करून ठेवलेल्या इतिहासाच्या नोंदीची व्याख्या करतात. जागतिकतावादी, अजगराच्या शक्तीने प्रेरित डेमोक्रॅट्स, वर्तमान अराजकतेकडे क्रांती म्हणून पाहतात; आणि केवळ बोलणारे, पण कृतीशून्य रिपब्लिकन हे वर्तमान इतिहास नागरी युद्ध म्हणून पाहतात. डेमोक्रॅट्स हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील अजगराचे प्रतिनिधी आहेत, आणि रिपब्लिकन हे धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट म्हणून दर्शविलेले आहेत; अथवा प्रकटीकरण सोळाव्या अध्यायातील योहानाच्या भाषेत सांगायचे तर, ते खोटे संदेष्टा आहेत. संयुक्त संस्थानांची सुरुवात क्रांतीच्या युद्धाने झाली आणि त्याचा शेवटही क्रांतीच्या युद्धाने होतो. रिपब्लिकन पक्षाची सुरुवात नागरी युद्धात झाली आणि त्यांचाही शेवट नागरी युद्धात होतो. डेमोक्रॅट्स ज्याला क्रांती म्हणतात, ते नागरी युद्ध रिपब्लिकन पाहतात.

शेवटचा रिपब्लिकन अध्यक्ष म्हणून ट्रम्प याच्याकडे पहिल्या रिपब्लिकन अध्यक्षाचे भविष्यसूचक गुणधर्म आहेत; तो नागरी युद्धाच्या बाह्य इतिहासात प्रकट झाला होता. लिंकनचे बाह्य नागरी युद्ध हे यशया अध्याय सात, वचन आठ येथील भविष्यवाणीच्या अंतर्गत इतिहासाचेही प्रतीक होते, जी १८६३ मध्ये—मुक्ती जाहीरनाम्याच्या अगदी त्याच वर्षी—समाप्त झाली. त्या दोन पक्षांमधील भेद हा एक प्रमुख आणि मूलभूत भविष्यसूचक सिद्धांत आहे. त्याची सुरुवात काईन आणि आबेल यांच्यापासून झाली; ख्रिस्ताच्या काळात त्यांचे प्रतिनिधित्व सदुकी आणि फरीशी यांनी केले, म्हणजे एका आबेलाचा वध करणाऱ्या काईनच्या दोन वर्गांनी.

फरीशी आणि सदुकी हे त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यांनी निरनिराळ्या कारणांसाठी, परंतु तरीही एकमताने, आपल्या मशीहाला क्रूसावर खिळण्यास संमती दिली. फरीशी जसे, तसेच रिपब्लिकनही, नियमशास्त्राचे पालन करण्याचा दावा करीत होते, परंतु तसे करीत नव्हते. फरीशी मूळ दैवी नियमशास्त्राचे समर्थन करण्याचा दावा करीत होते, परंतु त्या नियमशास्त्राचे अर्थलक्षण त्यांनी स्वतःच्या पक्षपाती तर्कशास्त्रातून केले. फरीशींसाठी जसा मूळ नियम होता, तसाच रिपब्लिकनांसाठी संविधान आहे—तेच संविधान ज्याला ते समर्थन देत असल्याचा दावा करतात, परंतु प्रत्यक्षात देत नाहीत. सदुकींनी देवाच्या सामर्थ्याचा नकार केला; आणि जरी ते फरीशींपेक्षा लहान पंथ होते, तरी ख्रिस्ताच्या काळात यहूदियाच्या धार्मिक व राजकीय परिस्थितीवर सदुकींचे नियंत्रण होते. डेमोक्रॅट्स हे रिपब्लिकनांपेक्षा लहान पंथ आहेत—इतके लहान की सत्तेत टिकून राहण्यासाठी त्यांना फसवणूक करावी लागते—तरीही ते सत्तेत टिकून राहतात; कारण सर्वांसाठी समान न्यायाचे समर्थन करीत असल्याचा दावा करणारे त्यांचे विरोधक, ज्या नियमशास्त्राच्या तत्त्वांचे ते समर्थन करतात असे म्हणतात, त्या तत्त्वांची अंमलबजावणी करण्यासाठी काहीच करीत नाहीत.

सूर्याखाली काहीही नवीन नाही, आणि संयुक्त संस्थानांतील दोन राजकीय पक्ष जसे भविष्यवाणीच्या परिदृश्याचा एक भाग आहेत, तसेच फरीशी व सदुकीही होते. अर्थात, या भविष्यवाणीच्या धारेत इतरही अनेक समांतर गोष्टी आहेत; परंतु जेव्हा तुम्ही त्या दोन अपवित्र सत्तांचे भविष्यवाणीतील परस्परसंबंध पाहता—ज्या एकमेकींच्या विरोधात असल्या, तरी पवित्रतेच्या विरोधात एकत्र येतात—तेव्हाच तुम्हाला टॉलेमी आणि उज्जिया योग्य प्रकाशात दिसतात. दोन्ही दक्षिणेकडील राजांनी त्याच मंदिरात अर्पण करण्याचा प्रयत्न केला; परंतु मिसरहून आलेला टॉलेमी हा अजगरसत्तेचे—डेमोक्रॅट्सचे—प्रतिनिधित्व करतो. उज्जिया, यहूदियाचा राजा म्हणून, गौरवशाली देशाचा नेता आहे, जो धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद, अथवा खोटा संदेष्टा—रिपब्लिकन्स—आहे.

अजगर आणि खोट्या संदेष्ट्याचे नाते कर्मेल पर्वतावर पारंपरिक रीतीने दर्शविलेले आहे. त्या पर्वतावर अहाब हा अजगराचे प्रतिनिधित्व करीत होता, आणि येजेबेलचे बाल व अश्तारोथ यांचे संदेष्टे हे एलियाच्या विरोधात उभे असलेल्या खोट्या संदेष्ट्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते. येजेबेल असलेला पशू अद्याप समारियामध्ये पडद्यामागे होता. खोट्या संदेष्ट्याशी एकरूप झालेला अजगर क्रूसावर मूर्तिपूजक रोम व यहूदी यांच्या ऐक्यानेही दर्शविला गेला होता, तसेच रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी डेमोक्रॅट्स आणि रिपब्लिकन्स यांच्या ऐक्यानेही तो दर्शविला जाईल. एकत्रित सत्तेचे घटक पृथ्वीच्या पशूच्या रिपब्लिकन शिंगामधील डेमोक्रॅट्स आणि रिपब्लिकन्स यांच्याद्वारे दर्शविले जातात. त्या दोन अपवित्र राजकीय सत्तांचे प्रतिनिधित्व कैन करतो, आणि अबेलची वंशरेषाही द्वैध विभाजन धारण करते.

हाबेलाची वंशरेषा, जी कैनाच्या बाह्य वंशरेषेच्या संदर्भात अंतर्गत वंशरेषा आहे, आणि जी कुमारिकांच्या दोन वर्गांनी प्रतिनिधित्व केली जाते. पृथ्वीवरील पशूचे प्रोटेस्टंट शिंग, म्हणजेच संयुक्त संस्थाने, याची प्रगती ही धार्मिक शुद्धीकरणांच्या एका मालिकेद्वारे दर्शविली जाते, ज्याची सुरुवात इ.स. 1798 मध्ये सार्दीसच्या मंडळीपासून होते, जेव्हा संयुक्त संस्थाने बायबल भविष्यवाणीतील सहावे राज्य बनले. सार्दीस ही अशी मंडळी होती की जिचे नाव असे होते की ती जिवंत आहे, परंतु ती मृत होती. इ.स. 1798 पर्यंत पोपसत्ताक मंडळीपासून वेगळे झालेल्या प्रोटेस्टंट पंथांनी आधीच रोमकडे परत फिरण्यास सुरुवात केली होती. ख्रिस्ती लोकांना प्रथम अँटिऑक येथे “ख्रिस्ती” असे नाव देण्यात आले.

> “अंत्युखिया येथेच शिष्यांना प्रथम ‘ख्रिस्ती’ असे म्हटले गेले. हे नाव त्यांना देण्यात आले, कारण त्यांच्या प्रचाराचा, त्यांच्या शिक्षणाचा आणि त्यांच्या संभाषणाचा मुख्य विषय ख्रिस्त हाच होता. ते निरंतर त्याच्या पृथ्वीवरील सेवाकाळातील त्या घटना सांगत असत, ज्या दिवसांत त्याचे शिष्य त्याच्या प्रत्यक्ष उपस्थितीच्या आशीर्वादाने धन्य झाले होते. अथकपणे ते त्याच्या शिकवणीवर आणि त्याच्या आरोग्यदायी चमत्कारांवर विचारमग्न होत असत. थरथरणाऱ्या ओठांनी आणि अश्रुपूर्ण डोळ्यांनी ते बागेतील त्याच्या क्लेशांविषयी, त्याच्याशी झालेल्या विश्वासघाताविषयी, त्याच्या खटल्याविषयी आणि वधाविषयी बोलत असत; त्याच्या शत्रूंनी त्याच्यावर लादलेल्या अपमान आणि यातना त्याने ज्या सहनशीलतेने व नम्रतेने सोसल्या, आणि ज्यांनी त्याचा छळ केला त्यांच्यासाठी त्याने ज्या दैवी करुणेने प्रार्थना केली, त्याविषयी ते सांगत असत. त्याचे पुनरुत्थान आणि

स्वर्गारोहण, तसेच पतित मनुष्यासाठी मध्यस्थ म्हणून स्वर्गात तो करीत असलेले कार्य, हे असे विषय होते की ज्यांवर ते आनंदाने मन लावत असत. त्यांनी ख्रिस्ताचा प्रचार केला आणि त्याच्याद्वारे देवाकडे प्रार्थना अर्पण केली, म्हणूनच अन्यधर्मी लोकांनी त्यांना 'ख्रिस्ती' म्हणणे योग्यच होते."

"देवानेच त्यांना 'ख्रिस्ती' हे नाव दिले. हे एक राजेशाही नाव आहे, जे ख्रिस्ताशी स्वतःला जोडून घेणाऱ्या सर्वांना दिलेले आहे. याच नावाविषयी याकोबाने नंतर लिहिले, 'श्रीमंत लोक तुम्हांवर जुलूम करीत नाहीत काय, आणि न्यायासनांसमोर तुम्हांस ओढून नेत नाहीत काय? ज्या योग्य नावाने तुम्हांस म्हटले जाते, त्या नावाची ते निंदा करीत नाहीत काय?' याकोब 2:6, 7. आणि पेत्राने जाहीर केले, 'जर कोणी ख्रिस्ती म्हणून दुःख भोगत असेल, तर त्याने लाज बाळगू नये; उलट या कारणास्तव त्याने देवाचे गौरव करावे.' 'जर ख्रिस्ताच्या नावासाठी तुमची निंदा होत असेल, तर तुम्ही धन्य आहात; कारण गौरवाचा आणि देवाचा आत्मा तुमच्यावर विसावला आहे.' 1 पेत्र 4:16, 14." प्रेषितांची कृत्ये, 157.

इफिससच्या मंडळीला ख्रिस्ती हे नाव देण्यात आले, ज्यामुळे पुढे छळ सहन करणारी स्मुर्नाची मंडळी उदयास आली; त्यानंतर पर्गमोसच्या इतिहासातील तडजोडीची मंडळी आली. जेव्हा पोपशाहीने सिंहासनावर अधिराज्य गाजविले, तेव्हा झालेल्या विभाजनाने देवाची खरी मंडळी अरण्यातील मंडळी म्हणून ओळखली गेली. रोमन मंडळी थ्यातीरा होती. एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या अरण्यावस्थेच्या समाप्तीच्या वेळी, प्रोटेस्टंटवादाची मंडळी उदयास आली, आणि त्या बिंदूपासून पुढे प्रोटेस्टंट शिंग हे दैवी परीक्षांची व शुद्धीकरणांची मालिका यांद्वारे दर्शविले जाते.

1517 मध्ये मार्टिन ल्युथर यांनी आपल्या 95 थीसीस दारावर ठोकून लावल्या तेव्हा प्रोटेस्टंटवादाची सुरुवात झाली, आणि "23" वर्षांनंतर 1540 मध्ये जेसुइट संघटनेची सुरुवात झाली. 2013 मध्ये हबक्कूकच्या टेबल्सचे 95 वे आणि अंतिम सादरीकरण दारावर ठोकून लावण्यात आले, आणि 13 मार्च, 2013 रोजी पहिल्या जेसुइट पोपचा पदाभिषेक झाला. त्याच इतिहासात पोप लिओ यांनी मार्टिन ल्युथर यांना बहिष्कृत केले. विचार करून पाहा...

इ.स. १७९८ मध्ये सार्दीसच्या मंडळीने "प्रॉटेस्टंट" हे नाव धारण केल्याचा दावा केला, परंतु रोमकडे परत फिरल्यामुळे ते आधीच आपल्या नावास साजेसे राहण्यात अपयशी ठरत होते. इ.स. १८४४ मध्ये मिलराइट अॅडव्हेंटिझमने प्रॉटेस्टंटवादाची मशाल हाती घेतली, तेव्हा त्यांनी इस्राएलचा पहिला राजा यराबाम याच्याविरुद्ध धिक्कार प्रगट केला; तो अशा राष्ट्राचा होता की ज्यांचे रक्तसंबंध यहूदातील त्या वंशाशी होते, जिथे देवाने आपले मंदिर स्थापन केले होते. यराबामने एक भेसळयुक्त व्यवस्था उभी केली, जी त्याच्या राष्ट्राच्या पूर्वीच्या दास्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या धर्मावर आधारलेली होती. त्याने, त्या कथेशी निगडित सर्व भविष्यसूचक महत्त्वासह, पशूच्या प्रतिमेची उभारणी करण्याच्या अहरोनाच्या मूलभूत बंडखोरीची पुनरावृत्ती केली. परंतु त्याच्या प्रतिष्ठापना-सेवेत मिलराइट अॅडव्हेंटिझमने त्याच्या त्या अनिच्छेला धिक्कारले की खरी उपासना देव ज्या पवित्रस्थानात वास करतो त्या पवित्रस्थानाकडेच निर्देशित करत राहावी. यराबामाला उपासनेचे केंद्र बेथेल व दान येथे असावे असे वाटत होते; हे इ.स. १८४४ मधील सार्दीसमधील त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करीत होते, ज्यांनी ख्रिस्ताच्या मागे मागे परमपवित्र स्थानी जाण्यास नकार दिला.

मिलेराइट ॲडव्हेंटिझमने रोमच्या धर्माकडे परत जाण्याची निवड केली, आणि मिलरच्या संदेशाचा नकार केल्यामुळे जे नुकतेच खोटे संदेष्टे म्हणून उघड झाले होते, त्यांच्या अगदी त्याच तात्त्विक युक्तिवादांना सात काळांच्या भविष्यवाणीच्या संदेशाचा नकार योग्य ठरविण्यासाठी आपले धर्मशास्त्रीय गुरु म्हणून स्वीकारले; जसे अवज्ञाकारी संदेष्ट्याने केले. मिलेराइट ॲडव्हेंटिझमनेही, त्या अवज्ञाकारी संदेष्ट्याप्रमाणे, देवाच्या मार्गदर्शनाचे अनुसरण करण्याऐवजी स्वतःचा मार्ग निवडला. भविष्यवाणीच्या इतिहासात प्रोटेस्टंट सुधारणेपासून पुढे शहाण्या व मूर्ख कुमारिकांच्या सर्व चाचण्या व शुद्धीकरणांमध्ये मूर्खांनी निवडलेला मार्ग तोच आहे जो तुम्हाला ज्या देशाच्या उपासनेतून सोडविण्यात आले होते त्या देशाच्या उपासनेकडे परत नेतो, आणि जसे ते म्हणतात, "सर्व रस्ते रोमकडे जातात." यिर्मयाच्या जुन्या वाटा सोडून इतर सर्व रस्ते.

देवाच्या लोकांना वचनदत्त देशात नेण्यासाठी मोशे मिसरला परत आला, यामध्ये प्रोटेस्टंट सुधारणा पूर्वछायात्मकरीत्या दर्शविली गेली होती. बंदिवासाच्या देशातून बाहेर आल्यानंतर देवाचा हेतू असा होता की त्याने आपल्या निवडलेल्या

लोकांना आपला नियम द्यावा. मोशेच्या कार्यपरंपरेत आणि प्रोटेस्टंट सुधारणेच्या अनुक्रमात, सुटकेनंतर लगेचच बंडखोरी प्रकट झाली. देवाने सार्दीसची परीक्षा घेतली, अशा लोकांची, जे आपणास जिवंत नाव असल्याचा दावा करीत होते, परंतु विल्यम मिलर यांच्या संदेशाच्या काळापर्यंत ते मृत ठरले होते. १८४४ मध्ये दोन शुद्धीकरणे घडली; पहिले म्हणजे सार्दीसच्या मंडळीचे शुद्धीकरण, ज्यांनी आपण प्रोटेस्टंट असल्याचा दावा केला होता, परंतु ते मृत असल्याचे सिद्ध झाले; आणि त्यानंतर त्याच वर्षी, दहा कुमारींच्या दृष्टांताच्या परिपूर्तीत, मिलेराइटांचे शुद्धीकरण झाले.

डेमोक्रॅट्स आणि रिपब्लिकन्स हे दोन राजकीय वर्ग दर्शवितात, जे मिळून प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशूच्या रिपब्लिकन शिंगाची रचना करतात. शहाण्या आणि मूर्ख कुमारिका हे दोन धार्मिक वर्ग आहेत, जे मिळून पृथ्वीवरील पशूच्या प्रोटेस्टंट शिंगाची रचना करतात. शहाण्या कुमारिकांकडे अँटिऑक येथे प्रथम देण्यात आलेले नाव आहे. शहाण्या कुमारिका ख्रिस्ती आहेत, परंतु त्या फिलाडेल्फियनसुद्धा आहेत, ज्यांना एक नाव प्राप्त करण्याचे अभिवचन आहे.

> जो विजयी होईल, त्याला मी माझ्या देवाच्या मंदिरात एक स्तंभ करीन, आणि तो तेथून पुन्हा कधीही बाहेर जाणार नाही; आणि मी त्याच्यावर माझ्या देवाचे नाव, आणि माझ्या देवाच्या नगराचे नाव, जे नवीन यरुशलेम आहे, जे माझ्या देवाकडून स्वर्गातून खाली उतरते, हे लिहीन; आणि मी त्याच्यावर माझे नवे नाव लिहीन. प्रकटीकरण 3:12.

देवाने आपल्या लोकांना प्रथमच "ख्रिस्ती" असे नाव अँटिऑक येथे दिले, आणि ज्या इतिहासात एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांची लाओदिकीया चळवळ बदलून एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांची फिलाडेल्फिया चळवळ होते, तो इतिहास अँटिऑकस द ग्रेट याचाही इतिहास आहे, ज्याच्या नावावरून अँटिऑक नगराला नाव देण्यात आले, आणि जो राफिया व पॅनियम येथील लढायांमधील २५० वर्षांच्या कालखंडाच्या शेवटी प्रस्तुत केला जातो.

आपण पुढील लेखात या गोष्टींचे पुढे विवेचन करू.